

ABSTRAKT

Práce se zabývá využitím nenásilné komunikace v práci učitele se žáky primární školy.

Teoretická část shrnuje poznatky o osobnosti učitele, výchovných přístupech, vyučovacích stylech a komunikaci obecně. V neposlední řadě vymezuje nenásilnou komunikaci jako jeden z aktuálních konceptů komunikace uplatňovaných v praxi pomáhajících profesí.

V empirické části práce jsou popsány přínosy snah praktikování nenásilné komunikace jako prostředku a cíle v rozvoji sociálně-emočních dovedností žáků. Pomocí kvalitativního výzkumu, formou polostrukturovaných rozhovorů se sedmi učiteli prvního stupně základní školy. Hlavní výzkumná otázka zní Jak vyškolení učitelé prvního stupně základní školy využívají nenásilnou komunikaci v práci se žáky?

Výsledky výzkumného šetření přináší hlubší porozumění užití nenásilné komunikace nejenom ve školní praxi. Je popsána motivace respondentek pro vzdělávání se v nenásilné komunikaci. A taktéž je poskytnut náhled na přínosy a úskalí nenásilné komunikace z pohledu respondentek. Respondentky přínosy spatřují například v orientaci v sobě samém svých potřebách a z nich pramenících pocitů, dovednost užívat popisný jazyk bez příměsi hodnocení, upřímné sebevyjádření a projevení vlastní zranitelnosti, empatická přítomnost, kterou jsme schopni poskytnout druhému člověku a přejímání nenásilné komunikace do osobního života žáků.

KLÍČOVÁ SLOVA

učitel primární školy, komunikace ve škole, efektivní komunikace, nenásilná komunikace, partnerský přístup, kvalitativní výzkum, rozhovor